

2. Baskı

Karlıncanın Ne Olduğunu Bilmeyen Karlıncayiyen

JILL TOMLINSON

Resimleyen Paul Howard

Pim'in burnu uzun ve tüylü.
Uzunca kulakları, uzunca bir kuyruğu var.
Çünkü o bir karıncayiyen.
Peki ama karınca da ne? Ya karıncayiyen?
Pim ne olduğunu bilmiyor...

Minik Pim karıncayiyen olmaya
alışabilecek mi?

Serinin diğer kahramanlarıyla
tanışmak ister misiniz?

hayykitap

7 TL

ISBN 978-605-43

0002200

Bu, Pim.

Pim bir karıncayiyen yavrusu.

Peki ama karınca da ne?
Ya karıncayiyen?

Pim ne olduğunu bilmiyor ve
öğrenmeye karar veriyor...

Hayykitap - 131
Yaşasın Çocuklar - 22

KARINCANIN NE OLDUĞUNU BİLMEMEYEN KARINCAYİYEN
Jill Tomlinson

Özgün Adı: The Aardvark Who Wasn't Sure
Resimleyen: Paul Howard
İngilizceden Çeviren: Gökçe Ateş Aytuğ
Editör: Ece Erbay
Grafik Uygulama: Dursun Çavuş

© Hayykitap, 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Hayykitap'a aittir.

İngilizcede ilk baskısı 1973'te Methuen Children's Books Ltd tarafından yapılmıştır.
Yeni baskıları 2004'ten bu yana Egmont UK Limited, 239 Kensington High Street,
London W8 6SA tarafından yapılmaktadır.

Metin © The Estate of Jill Tomlinson, 1973
Kapak ve resimler © Paul Howard, 2004
Tüm hakları saklıdır.

ISBN: 978-605-4325-40-5

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2011
2. Baskı: İstanbul, Nisan 2013

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay.
Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C
Güneşli - İstanbul
Sertifika No: 11965
Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap

Zeytinoğlu Cad. Şehit Erdoğan İban Sok.
No: 36 Akatlar Beşiktaş 34335 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com

Yayınevinden ve yazardan yazılı izin alınmadan
kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Karincanın
Ne Olduğunu
Bilmeyen
Karincayiyen

JILL TOMLINSON

Resimleyen Paul Howard

İngilizceden Ceviren Gökce Ates Aytuğ

*D. L. ile çocukları Claire,
Annushka ve Tamara'ya,
ve tabii her zamanki gibi, D. H.'ye...*

İçindekiler

Karınca da ne?

7

Büyük bir aile

17

Göldeki samata

26

Kazamıyorum!

35

Uzun ince bir arkadaş

46

Yuvada bir domuz!

55

Pek nazik bir zürafa

64

Hızlı kediler

72

Dikenli misafir

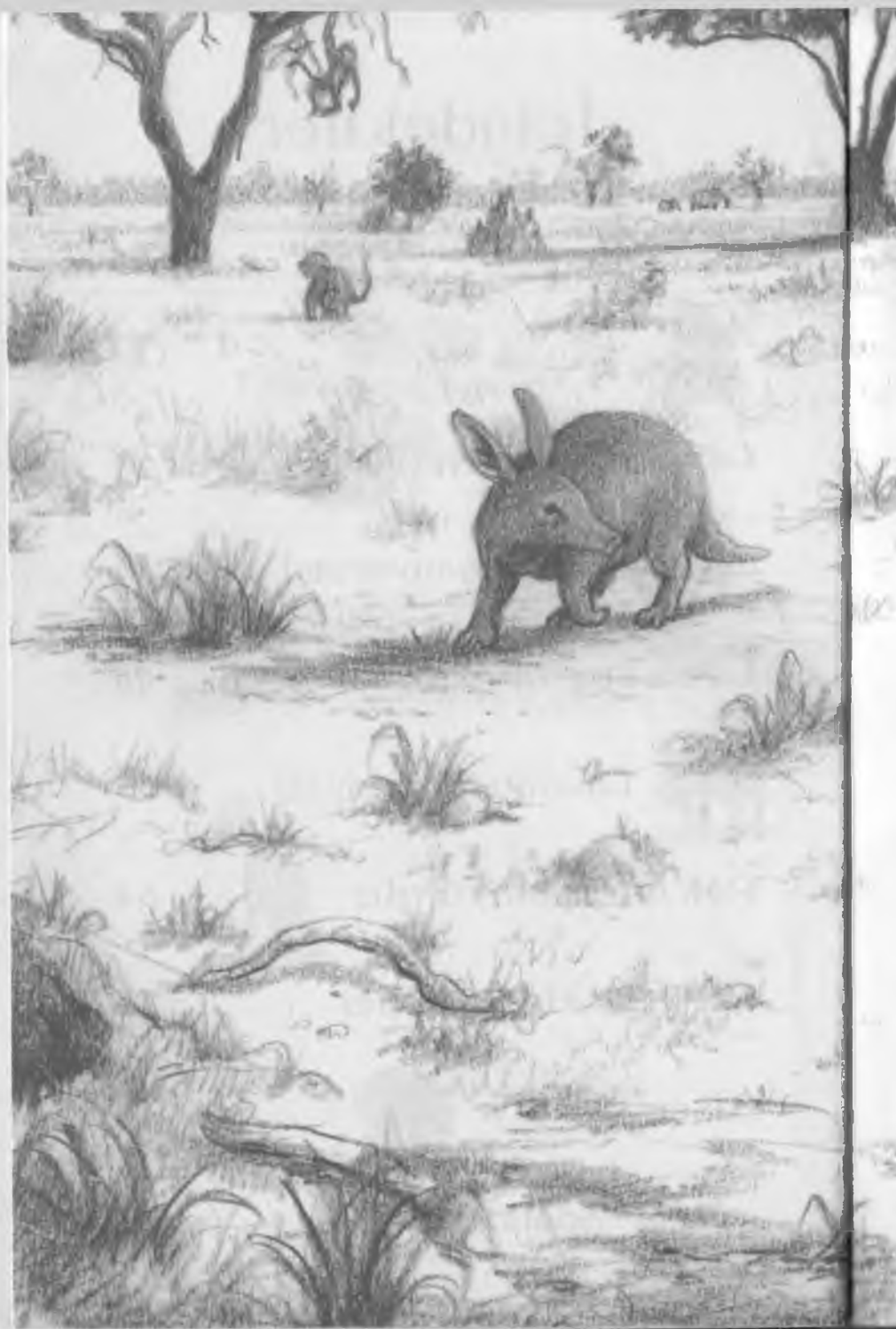

81

Sonunda...

90

Karınca da ne?

Pim bir karıncayiyendi. Annesi öyle söylüyordu. Ama Pim daha yeni doğmuştu ve karıncanın da karıncayiyenin de *ne olduğunu* bilmiyordu.

İlk zamanlar bunu pek önemsememişti. Huzur dolu karanlık yuvasında yaşıyordu ve karnı acıktığında annesi onu ıpılık sütüyle besliyordu. Bebeklerin çoğu gibi Pim'in de süt emmediği zamanlar tek yaptığı, mışıl mışıl uyumaktı.

Ama büyüdükçe aklını bazı şeyler kurcalamaya başladı. Bir gün uyandığında bir baktı, annesi yanında yoktu. Oysa annesinin hep onunla olacağını sanıyordu Pim. Ayaklarını sürüye sürüye yuvanın her köşesinde aradı ama bulamadı annesini. Derken, yukarıya doğru uzanan bir tünel buldu. Belki de annesi orada, yukarıdaydı. Tünele girip yukarı doğru ayak sürümeye başladı, sonra birden eşeleme sesleri duydu. Bir şey tünelden aşağı, ona doğru geliyordu! Tam zamanında attı kendini yuvasına Pim. Annesi indi tünelden paldır küldür; neredeyse Pim'in üstüne düşecekti.

“Pim!” dedi annesi. “Neden uyanıksın?”

“Neden yanımda değildin?!” dedi Pim bağırarak, çok korkmuştu. “Neredeydin?”

“Nerede miydim? Yiyecek arıyordum tabii ki. Benim de bazen bir şeyler yemem gerekiyor.”

“Yiyecek mi?”

“Karınca,” dedi annesi. “Şimdi süt emiyorsun ama büyüyünce sen de karınca yiyeceksin.”

“Neden?” diye sordu Pim. “Neden karınca yiyeceğim?”

“Bir karıncayiyensin de ondan. Karıncayiyenler karınca yer. Hadi gel bakalım, süt mü istersin yoksa bütün gece böyle anlamsız sorularla mı geçecek?”

Pim çok acıkmıştı, o yüzden sütünü emdi. Ama karnı doyar doymaz, aklını kurcalayan şeyleri sormaya devam etti.

“Karınca ne, anne?”

“Uyu hadi,” dedi annesi. “Yakında öğreneceksin.”

“Lütfen anne, nasıl bir şey?” diye sordu Pim. “Ne olur söylesen yani?”

“Tatlım,” dedi annesi, “soruların hiç bitmeyecek galiba.”

“Söylemeyecek misin?” dedi Pim. “Karınca nasıl bir şey?”

“Karıncalar miniciktir. Büyük yuvaları olur, kazıp açarız. Karıncalar, mmm, ağzımıza layıktır. Çıtır çıtır ve sulu olurlar. Seveceğine eminim.”

“Yuvalarını kazıp açarız mı dedin?” diye sordu Pim. “Nasıl açacağız?”

“Ön ayaklarındaki pençelerle. Biz çok güçlü hayvanlarız Pim, biliyorsun.”

“Güçlü olduğumu nereden bilebilirim ki?” diye sordu Pim kuşkuyla.

“Güçlüsün çünkü sen bir karıncayıyensin. Hadi bakalım, doğruca uykuya.”

Pim’in çok uykusu gelmişti ve neredeyse gözünü kapar kapamaz uykuya daldı.

Uyandığında annesinin ona bir sürprizi olacaktı.

“Bu gece benimle gelmek ister misin?” diye sordu Pim’e. “Artık dışarıdaki dünyayla

tanışmalısın bence, ne dersin?”

“Evet, evet!” dedi Pim. “Karınca da yiyebilir miyim?”

“Henüz tadını beğenmezsin ki tatlım,” dedi annesi. “Ama bak, beni izle ki, kendine karınca toplayacak kadar büyüyünce ne yapman gerektiğini öğren.”

Böylece az sonra minik karıncayıyen Pim, annesinin peşinden tünelden yukarı tırmandı ve bir Afrika gecesinde ilk kez dışarı çıktı. Görebildiği kadarıyla toprak alabildiğine uzanıyordu; dümdüz ve bomboştu.

Annesine sokulup, “Dünya çok kocaman,” dedi Pim.

“Evet, öyle,” dedi annesi. “Şimdi çok sessiz ol ve dinle. Etrafın güvenli olduğundan emin olmalıyız.”

Pim’in annesi kımıldamadan durup uzun kulaklarını kabarttı.

Pim de aynısını yaptı. İlk başta hiçbir şey duymadı ama sonra dört bir yandan gelen hafif hışırtılar fark etti. Annesine baktı. O pek umursamış gibi değildi.

“Bu sesler ne?” diye sordu Pim. “Fısıltı gibi sanki.”

“Çimenler,” dedi annesi.

Tam o anda boğuk bir kükreme duydular – ve işte bir tane daha.

“O da neydi?” dedi Pim tepeden tırnağa tirim tirim titreyerek.

“Bir aslan,” dedi annesi. “Korkmana gerek yok, ses çok uzaktan geliyor. Bizi rahatsız edeceğini sanıyorum. Şimdi, bakalım koşabiliyor musun?”

Annesi paytak paytak koşmaya başladı.

Pim ise nasıl başlayacağını bilemedi. Bir an öylece kalakaldı, kımıldayamadı.

Sonra aslanın kükremesini duydu yine.

Gayet güzel koşabiliyordu Pim.

Bozkırda biraz gittiler; annesi, Pim ona yetişebilsin diye yavaşlamıştı. Pim hoşlanmaya başlamıştı bu gezintiden. Toprağın altındaki yuvalarında olmaktan çok daha eğlenceliydi.

Birkaç bodur ağaç geçtiler. Sonra türlü türlü, boy boy, kocaman tümseklerin olduğu bir yere vardılar. Annesi birden en büyük tümseğin önünde durdu.

“Burası iyi,” dedi. “Beni izle, tamam mı?”

Pim izlerken annesi güçlü pençeleriyle tümseğin bir köşesini kazmaya başladı. Az sonra kocaman bir delik oluşmuştu toprakta.

Sonra Pim bir karınca gördü, sonra bir tane daha, bir tane daha. Panikle tümsekten dışarı kaçıyorlardı. Yuvalarının bu şekilde bozulmasından hoşlanmamışlardı anlaşılın. Karıncayiyen Hanım uzun, yapışkan, pembe dilini çıkarıp, karıncaları yalayıp yutmaya

başladı. Her seferinde koca bir dil dolusu karınca, sanki sihirli bir değnek değdirilmiş gibi yok oluverdi. Sonra Karıncayiyen Hanım uzun burnunu, geri kalan karıncaları da yiyebilmek için, açtığı delikten yuvanın içine soktu.

Pim çok şaşırmıştı. Karıncalar kcckt ama yüzleri çok korkutucuydu. *Burnunu* karınca yuvasına sokmaktan hoşlanacağını hiç sanmıyordu Pim.

Yine de, eğer karıncayiyenler böyle yapıyorsa, eninde sonunda bu için nasıl

yapıldığını öğrenmesi gerekecekti. Dilini çıkarıp baktı. Evet, tıpkı annesininki gibi çok uzun ve pembeydi, ucu da yuvarlaktı. Annesi akşam yemeğini bitirip arkasını döndüğünde Pim'i kuyruğunun üzerine oturmuş, yüzünü sekilden şekle sokarken buldu. Dilini çıkarıp duruyor, ona bakmaya çalışıyordu. Çok fena şaşı olmuştu gözleri.

Gülerek, "Ne yapıyorsun?" diye sordu annesi Pim'e.

“Karıncayiyen olmaya çalışıyorum,” dedi Pim büyük bir ciddiyetle. Durup annesine baktı. Sonra da, “Karıncaları gerçekten seviyor musun?” diye sordu. “Korkunçlar bence.”

“Çok lezzetliler,” dedi annesi. “Harika bir akşam yemeğiydi. Ama sen sütü tercih edersin sanırım, değil mi? E hadi gel o zaman. Doğruca eve.”

Annesi ile Pim bozkırda koşa koşa eve döndüler.

Büyük bir aile

Pim bu ilk dışarı gezmesinden sonra yorgun düşmüş, bütün gün ve gece uyumuştı.

Uyandığında annesi tam da o geceki karınca avından yeni dönüyordu.

Pim çok kızdı.

“Bensiz gitmişsin!” diye bağırdı. “Beni yalnız bıraktın.”

“Evet hayatım,” dedi annesi. “Mışıl mışıl uyuyordun, uyandırmaya kıyamadım.”

“Ben de gelmek istiyordum. Niye

beklemedin ki?” Pim çok üzölmüştü, o yüzden bu kadar kızgındı zaten.

Üzöldüğünü anlayan annesi, “Acıkmadın mı?” diye sordu. “Gel de karnını doyor. Sonra istersen tünelden yukarı çıkıp güneşte oturur, etrafı izlersin.”

Bu çok iyi bir fikirdi. Pim *acıkmıştı*, hem de çok. İpılık sütünü emmek için annesine sokuldu ve kısa süre sonra tamamen gevşedi.

“Kızdığım için özür dilerim,” dedi annesine bakıp. “Ama bu eski püskü yuva çok sıkıcı.”

“Bu eski püskü, sıkıcı yuva *güvenli bir yer*,” dedi Karıncayiyen Hanım. “Bunu sakın aklından çıkarma. Şimdi yukarı çıkabilirsin ama fazla uzaklaşma. Tehlike anında koşup saklanabileceğin eski ve sıkıcı bir yuvadan iyisi yoktur.”

Pim tünelden yukarı çıktı.

Tepeye ulaştığı ilk anda hiçbir şey

göremedi; güneş çok parlaktı. Pim kuyruğunun üzerine oturup gözlerini kırıştırdı, tehlikeyi kollamak için kulak kabarttı.

Hangi sesin tehlike anlamına geldiğini bilmiyordu ama bu duyduğu homurtular pek tehlikeli gelmemişti ona. Gözleri güneşe alışınca homurtuların, etrafta gezinip otları ve diğer bitkileri yolan bir hayvan sürüsünden geldiğini gördü. Yolduklarını, Pim'inkinden çok daha esnek olan ön ayaklarıyla ağızlarına tıktırıyorlardı. Pim de ön ayağıyla bir ot yolmayı denedi ama otu tutamadı bile.

E iyi o zaman, bu hayvanlar ot yediğine göre, karıncayı yiyor olamazlardı. Pim güneşte şöyle güzel güzel uzanmak için toprağa güzelce yerleşti.

Birden kulağının dibinde bir ses,
“Merhaba!” dedi.

Pim hemen ayaklanıp tünele doğru kaçtı.

Az önce izlediği hayvanlardan biri yanına gelmişti. Öbürlerine göre pek küçüktü.

“İ... merhaba. Sen nesen?” diye sordu ona Pim.

“Ben şebeğim. Amcamın dediğine göre, bir tür maymunmuşum. Sen nesen peki?”

“Karıncayiyenim.”

“Karınca neyisin?” Küçük şebek, daha önce ona benzeyen bir şey görmemiş gibi bakıyordu Pim’e.

“*Karıncayiyenim,*” dedi Pim tane tane.

“Yeni doğdum.”

“Ben de yeni doğdum,” dedi bu komik küçük hayvan. “Çok yeni. Hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyorum henüz.”

“Ben de,” dedi Pim. Yeni arkadaşını sevmiştir. “Sadece, annemin karınca yediğini biliyorum. Nerede yaşıyorsun?”

“Nerede mi?” dedi şebek; kafası karışmış

gibiydi. “Şey, her yerde. Durmadan yer değiştirip yiyecek arıyoruz. Yani, sürünün yetişkinleri yiyecek arıyor. Ben annemden süt emiyorum. Çok seviyorum sütü.”

“Ben de,” dedi Pim. “Nerede uyuyorsun peki? Toprağın altında bir yuvan yok mu?”

“Yuva mı?” dedi şebek yine şaşırarak. “Hayır, yok. Uyumak için kayalara ya da ağaçlara tırmanıyoruz.”

“Her gün başka birine mi?” diye sordu Pim. “Eğlencelidir kesin. Ben hep aynı eski püskü yuvada yaşıyorum.” Başıyla yuvasını gösterdi.

“Yerin altında mı?” Şebek şaşkınlıkla aşağı, Pim’in yuvasına bakıyordu. “Hiç ağaca çıkmadın mı?”

“Ağaç mı?” diye sordu Pim. “Ağacın ne olduğunu...”

“Bak, şuradakiler ağaç işte.” Küçük şebek eliyle ağaçları gösterdi. “Şu uzun olanın

tepesindeki, benim amcam. Bugün gözcülük sırası onda. Ayy, bak, amcamı görünce annemi hatırladım; beni merak etmiştir.”

Tam o anda, ağacın tepesindeki şebek gürül gürül, havlar gibi bağırdı ve tüm şebekler de bağıriş çağırış koşuşmaya başladı.

Pim’in yeni arkadaşı, “Aslan!” dedi korku içinde. “Of, annemi istiyorum. Hah, işte geliyor.” Büyük bir şebek koşa koşa yanlarına

geldi. Bebek Şebek annesinin sırtına atlayıp k¼rk¼ne tutundu. Annesi s¼r¼ye doğru koŐarken, bebek Şebek t¼pk¼ at ¼st¼ndeki bir jokey gibi g¼r¼n¼yordu. Kocaman aile bir araya geldi ve ac¼ ac¼ bağırarak ağağlara doğru koştular. Pim'in arkadaşı gibi annesinin sırtına tutunmuŐ başka bebekler de vardı

Ne telaŐ, ne telaŐ! Pim'inse tek yapması gereken, aŐaę¼ inip yuvasına girmekti.

O da öyle yaptı.

Annesi tek gözünü açıp, “Ne oldu tatlım?” diye sordu.

“Aslan,” dedi Pim. “Aslan geliyor. Beni şebekler uyardı.”

“Aa, demek şebeklerle tanıştın. Bize çok yardım ederler. Çıgıllıklarını duyarsan hemen yuvaya dön, eğer çok uzaktaysan da hızlıca kendine bir delik kaz.”

“Şebekler ağaçlara tırmanıyor. Biz neden tırmanmıyoruz?”

“Tırmanmıyoruz değil, *tırmanamıyoruz*. Ne yapıyorsun Pim? Tırmalıyorsun beni.”

Pim annesinin sırtına çıkmaya çalışıyor ama her seferinde kayıp kuyruğuna düşüyordu.

“Senin şeklin yanlış,” diye söylendi Pim. “Şebekler gibi sırtına binmek istiyorum.”

“Ben şebek değilim ki,” dedi annesi.

“Yorgun bir karıncayıyım. Eğer gece benimle

gelmek istiyorsan uyu hadi.”

Pim gitmek istiyordu, o yüzden uyumak için minicik bir top gibi kıvrıldı.

Ashında sormak istediği bir Şey daha vardı: Neden biz de diğerleri gibi büyük aile değiliz de sadece ikimiziz?

Ama cevabı biliyordu.

Bir karıncayıyendi de ondan.

Pim uykuya daldı.

Göldeki şamata

O gece Karıncayiyen Hanım, bozkırda karınca avlamaya Pim'i de götürdü. Bu kez başka bir yoldan gittiler. Ağaçlık bir yerden, daha doğrusu bir zamanlar ağaçlık olan bir yerden geçtiler. Ağaçların çoğu kuruyup devrilmişti; hâlâ ayakta olanlarınsa gövdelerinin kabuğu soyuk soyuktu. Her yanda kopmuş dallar vardı.

Pim durup etrafına baktı.

Böyle bir şeyi kim yapmış olabilirdi? Ancak dev gibi bir şey.

“Filler,” dedi annesi. “Filler yemek yerken her yeri dağıtır. Hadi gel. Şu öteye gideceğiz.”

“Yemek yerken mi?” diye sordu annesinin peşinden giden Pim. “Karıncayıyen yiyorlar mı?”

“Hayır, sadece çimen, dal ve ağaç kabuğu gibi şeyler yerler. Ama etrafı bu hale getiriyorlar işte. Ulaşamayacakları bir dalı gözüne kestirdiklerinde, sırf onu almak için koca ağacı yerinden sökerler.”

“Çok güçlüler öyleyse,” dedi Pim, gözünde ağaçları çekiştiren dev bir şebek canlandırarak. “Bir fille karşılaşmak istemem doğrusu.”

Annesinin akşam yemeği için seçtiği karınca yuvası nehrin kenarındaydı. Pim bir süre yuvayı eşelemekle meşgul olan annesini izledi, ama sonra nehirden gelen ilginç bir koku onu mıknatıs gibi kendine çekti.

Kısa süre sonra nehrin kenarında burnunu oynata oynata koklanarak yürümeye

başladı. Sanki takılıp da düşün diye etrafa serpiştirilmiş ağaç köklerine dikkat etmeye çalışıyordu. Önüne bir ağaç çıktı ve Pim etrafından dolaşmak için yanına geçti.

Çok tuhaftı bu. Pim donakaldı. Ağaç kımıldamıştı!

Pim kendine gelmek için hızla başını iki yana salladı. Ağaçlar kımıldamazdı ki. Başını kaldırıp yukarı baktı.

Üstüne üstüne gelen dört ağaç vardı. Bu kadarı da fazlaydı artık. Pim annesinin yanına dönecekti. Tam kaçıp gitmek üzereyken başının üzerinden bir ses, “Merhaba,” dedi.

Bir şey kulağına dokundu. Pim yukarı baktı. Uzun, upuzun bir burnun gerisindeki iki küçük göz ona bakıyordu. Yüzünün arkasında iki kocaman kulak, kocaman bir gövde ve gövdenin altında... Evet, ağaç sandığı şeyler hayvanın ayaklarıydı!

“İt... merhaba,” dedi Pim
temkinli bir şekilde. Her an
kaçmaya hazırdı. “Sen nesin?”

“Ben filim,” dedi tuhaf yaratık. “Yavru filim.”

“Yavru mu?” dedi Pim gözlerini kocaman açarak. “Annen dev gibidir o zaman.”

“Şey, evet, bayağı büyük,” dedi yavru fil. “Hava çok güneşliyse onun altında girip gölgesinde durabiliyorum. Peki sen nesin?”

“Karıncayıyım,” dedi Pim.

“Karınca neyisin?” dedi fil. Hortumuyla dokunup Pim’i baştan ayağa inceledi. “Pek tuhaf bir şey olduğun belli...”

“*Karıncayıyım,*” dedi Pim. “Ne kadar tuhaf, sarkık bir burnun var. Gıdıklamasana artık, yeter.”

“Affedersin,” dedi fil, hortumunu çekip yukarı kıvrarak. “Bu benim hortumum. Tanımadığım şeyleri keşfetmek için kullanıyorum. Hem çok da güçlüdür. Bak.” Hortumunu küçük bir ağacın gövdesine doladı

ve ağacı kökleriyle birlikte topraktan söküp çıkardı.

“Böyle yapıyorsunuz demek,” dedi Pim. “Ben de şebeklerinki gibi elleriniz var sanmıştım.” Yerdeki ağaca baktı. “E, bunu yemeyecek misin?”

“Yok,” dedi fil. “Annemden süt emiyorum daha.”

“Ben de,” dedi Pim. Başını kaldırıp bu tuhaf yeni arkadaşına baktı. “Fillerin toprağın altında yuvaları oluyor mu?”

“Toprağın altında yuva mı?” dedi fil. “Yuvayı ne yapacağım ki?”

“İçine girip güvende olacaksın. Hiçbir şeyden korkmuyor musun? Aslanlardan filan?”

Yavru fil doğrulup iyice uzadı. “Filler, hayvanların kralıdır. Hiçbir şeyden korkmazlar,” dedi gururla.

Taa aşağısındaki Pim’e bakıp sırtıttı. “Yani

teyzem öyle söylüyor. Gerçi aslanlar bazen yavru fillere saldırıyormuş, o yüzden annemden fazla uzaklaşmamalıyım.” Şlop şlop sesleri gelen nehre doğru baktı. “Yanlarına gitsem iyi olacak, karşıya geçiyorlar. Gelip beni izlemek ister misin?”

Pim, “Olur,” dedi ve işte böylece bir fil sürüsünün banyosunu izledi.

Her yer fillere doluydu sanki. Kendilerine ve birbirlerine su püskürtüyor, koca ayaklarıyla nehrin dibindeki çamuru kaldırıp suyu bulandırıyorlardı. Pim’in arkadaşı ise onlara katılmak için sabırsızlanıyordu. Neşe dolu bir “Hoşça kal!”ın ardından, kaygan ve çamurlu kıyıda kayıp şlop diye nehre indi. Dev bir fil –annesiydi galiba– suları etrafa saça saça yanına geldi, hortumuyla ona bir şaplak attı ve her yanına su püskürttü. Pim’in arkadaşı cıyak cıyak bağırp kaçmaya çalışır gibi yaptı ama

annesi onu yakalayıp su üstüne su püskürttü.
Yavru fil çok eğleniyordu belli ki.

Kısa süre sonra annesi onu bulduğunda, belli ki Pim de çok eğleniyordu. Nehrin öbür kıyısındaki arkadaşını izliyordu: Diğer filler poposundan itiyor, aynı anda da annesi yukarı çekiyordu yavruyu. Bu kaygan zeminde onu yukarı çıkarmak hiç kolay değildi. Hayvanların kralı henüz sadece bir bebektir.

“İşte buldum seni,” dedi Pim’in annesi.
“Şu haline bak. Her yanın çamur olmuş. Neler karıştırıyordun bakayım?”

“Bana da biraz sıçrattılar, o kadar. Filler yemek yerken olduğu kadar banyo yaparken de pasaklı. Aa, bak, sonunda çekebildiler onu.”

Onca uğraştan sonra yorgun düşen arkadaşı, burnuyla annesinin kuyruğuna tutunmuştu.
Annesi onu çalılıklara doğru çekiyordu.

Pim iç çekti. O da yorulmuştu. Annesine

döndü. Annesinin uzun, harika bir kuyruğu vardı; Fil Hanım'ınkinden de uzundu hem de.

“Benim niye hortumum yok ki,” dedi üzgün bir şekilde.

“Çünkü sen bir karıncayıyensin,” dedi annesi. “Hadi gel, evimize gidelim.”

Kazamıyorum!

Ev çok uzaktaydı. Pim de çok yorgun...

Annesi ağır ağır yürüyordu ama Pim yine de adımlarını ona uydurmakta zorlandı.

Sonunda pes edip durdu.

Annesi yanına geldi ve, "Hadi Pim," dedi, "çok az kaldı."

"Bacaklarım ayaklarımı eziyor!" diye sızlandı Pim. "Kuyruğum da çok ağır."

"Ah tatlım," dedi annesi, "ne kadar küçük

olduğunu unutuyorum bazen. Aslında şöyle yapsak daha iyi olur. Daha uzağa gitmeyelim. Tam buraya yeni bir yuva kazacağım. İyi bir yere benziyor.”

Pim yorgun gözlerini kırıştırdı; annesi kazmaya başladı; kazdı, kazdı, kazdı. Birkaç dakika içinde gövdesinin yarısı toprakta kaybolmuştu. Kısa süre sonra sadece kuyruğu dışarıda kaldı ama o da hızla toprağa gömülüyordu.

Pim tek başına mı kalacaktı burada? Tam Pim annesinin kuyruğunu çekiştirip ona burada olduğunu hatırlatacağı ki, Karıncayiyen Hanım delikten hızla geri geri çıktı. Neredeyse Pim'i yere düşürüyordu.

“Seni unutmadım tabii ki,” dedi Pim'in yüzündeki ifadeyi görünce. “Gel bakalım uykucu, burada güvende olacaksın.” Onu, kazdığı yuvaya doğru itirmeye başladı.

“Burası mı?” dedi Pim. “Yeni yuvamız burası mı?” Böyle bir yer hayal etmemiști.

“Hayır, tabii ki değil. Burası sadece ben yuvamızı kazarken senin güvenle uyuyabileceğin bir yer. Kuyruğunu da sok bakalım, yeni evimiz hazır olunca gelip alacağım seni.”

Böylece Pim burnundan kuyruğuna kadar kıvrılıp bu daracık yuvaya sığıştı ve uykuya daldı. Annesi onu uyandırdığında gün doğmak üzereydi.

“Hadi gel,” dedi annesi. “Evimize gidelim.”

“Evimize gitmeyecektik hani,” dedi Pim gerine gerine küçük yuvasından dışarı çıkarken.

“Eski evimize değil, yenisine gidiyoruz,” dedi annesi. “Bak, geldik bile. Hemen şurası.”

Bir giriş tüneli ve tünelin ucunda büyük, ferah bir yuva. Aslında, eski evlerinin tıpkısının aynısıydı.

“Beğendin mi?” diye sordu annesi.

“Evet,” dedi Pim, “güzel ve temiz kokuyor.” Sütünü emmek için annesinin yanına oturdu. “Mm, sen de öyle kokuyorsun.”

“Haklısın tatlım, ben de biraz toprak kokuyor olmalıyım,” deyip güldü annesi.

“Beğenmene sevindim.”

Pim sonunda tıka basa ılık sütle dolmuştu. Emmeyi bıraktı. E artık ağzı boş kaldığına göre, soru sormaya başlayabilirdi.

“Ben de böyle bir yuva yapabilecek miyim?”

“Elbette tatlım. Tüm karıncayıyenler harika yuvalar yapar. Tabii uykularını iyi alırlarsa...”

Pim ağzını açtı, ama sonra bir şey demeden kapadı. Annesinin ne demek istediğini anlamıştı.

Burnunu kuyruğuna gömdü ve uykuya daldı.

★ ★ ★

Uyandığında kendini çok zinde hissediyordu. Kazı denemesine başlamak için sabırsızlanıyordu. Toprağı kazmayı bilmeden nasıl gerçek bir karıncayıyen olabilirdi ki? Hemen başlamalıydı. şu annesinin dün gece onun için yaptığı barınak, başlangıç iyi bir noktaydı sanki.

Ama bir sorun vardı. Annesi derin derin uyuyordu, ondan izin isteyemeyecekti Pim. Ama olsun, planı tehlikeli değildi zaten. Annesinin kızmayacağına emindi.

Hiç ses çıkarmadan annesinin yanından geçip tünelden yukarı ıktı.

Havanın hâlâ aydınlık olmasına şaşırdı. Demek daha akşam olmamıştı. Ama bu, planını uygulamasına engel değildi ki.

Kuyruğunun zerine oturdu, kulaklarını dikip pürdikkat etrafı dinledi. Tehlikeli bir şey yok gibiydi sanki. Daracık yuvaya koşup içine

girdi. Evet, toprak hâlâ güzel ve yumuşacıktı. Güçlü pençeleriyle işe koyulup kazmaya başladı. Ne kadar da kolaydı!

Ama bir süre sonra o kadar da kolay olmadığını anladı Pim. Eşelediği toprağın göbeğinin altında biriktiğini fark etti. Ne yapacaktı onları? Ne kadar kazarsa, etrafında, altında ve arkasında o kadar toprak birikiyordu. Oysa başka bir yere gitmeliydi bu toprak.

Sonra, annesini izlerken yana kaçıp bir toprak banyosundan kılpayı kurtulduğunu hatırladı. Annesi arka ayaklarıyla dışarıya savurmuştu toprakları.

Pim de arka ayaklarıyla toprağı bütün gücüyle itmeye başladı.

Ama çok geç kalmıştı. Annesi daha ilk kazmaya başladığı sırada bir yandan da toprağı arkaya doğru itmeye başlamış, o yüzden de böyle koca bir yığınla uğraşmak zorunda

kalmamıştı. Pim'in arkasında şimdiden koca bir dağ birikmişti. Arka ayaklarıyla daha da güçle ittirdi toprağı ama tek becerdiği, kendini toprağıa iyice gömmekti.

Zavallı Pim. Nefes nefese kalmış, olduğı yerde duruyordu şimdi. Arkasındaki çıkış yolunu tamamen tıkamıştı. Ters dönüp orayı kazması gerekecekti.

Başlamak için biraz güç toplamalıydı... Ama, bu da neydi? Dışarıda hareket eden bir şey vardı; tam üstünde, buram buram kokan bir şey. Daha önce hiç duymadığı bir kokuydu, ama ne olduğunu anlamıştı Pim. Kocaman bir kedi; bir leopar ya da aslan kokusuydu bu. Tehlikenin kokusuydu.

Pim donakaldı. Yüzeye çok yakındı. Eğer büyük kedi onu duyarsa, ona kolayca ulaşabilirdi. Pim aslanın tekine leziz bir lokma olmak istemiyordu.

Şimdi gerçekten sıkışmıştı. Toprağın daha derinine inmeye cesareti yoktu çünkü kazmayı becerememişti işte ve büyük kedi onu duyabilirdi.

Tepesinde dolanan bu koca kedi yüzünden dışarı da çıkamazdı ki.

Kısılıp kalmıştı. Tehlike geçene kadar beklemesi gerekecekti.

Birden kulakları dikilip titreşti. Ön tarafındaki toprağın eşelendiğini duymuştu! Yoksa aslan Pim'e ulaşmaya mı çalışıyordu? Öylesine korkmuştu ki Pim, hiçbir şey düşünemiyordu. Sesler gitgide yaklaşırken o orada gözleri kapalı, tir tir titreyerek öylece sinip bekledi.

Toprak duvar yarıldı ve bir şey içeri giriverdi. İşte tam üstündeydi!

“Pim?” diye fısıldadı annesi. “Burada olduğunu tahmin etmişim. Hadi gel çıkalım, bir tünel kazdım.”

Birkaç dakika sonra Pim güvenli yuvasında, annesine sokulmuştu.

Başından geçenleri, onu bir aslan sandığını anlattı.

“Aslanlar toprağı kazamaz,” dedi annesi. “Hem, bu ne işe yarıyor?” Pim’in tir tir titreyen burnunu mıncıkladı. “Bunu kullanmış olsaydın, oradakinin aslan değil ben olduğumu anlardın. Neyse tatlım, korkma. Geçti gitti. Gel de sütünü iç.”

Pim annesine iyice sokuldu ve emeyeğı bir meme ucu buldu. Ama süte yumulmadan önce, “Benim bir karıncayiyen olduğumdan emin misin anne?” diye sordu.

“Evet,” dedi annesi. “Kesinlikle eminim.”

“Ama karıncayiyenlerin toprağı kazmakta

çok başarılı olduğunu söylemiştin. Bense berbatım.”

Annesi gülümsedi. “Çok küçük olanlar hariç, demeliymişim. Nasıl kazacağını bilmiyorsun ki henüz. Yarın öğretirim sana.”

“O zaman gerçek bir karıncayiyen olur muyum?”

“Pim, sen zaten gerçek bir karıncayiyensin. Bunu hiçbir şey değiştiremez.”

Ama Pim bundan tam olarak emin değildi.

Uzun ince bir arkadaş

Bu macera Pim'i yorgun düşürmüştü. O yüzden annesi, karınca aramaya giderken onu yuvada bıraktı.

Geri döndüğündeyse Pim daha yeni uyanmıştı.

“Evet, seni almadan gittim,” dedi annesi, Pim söylenmeye başlamadan. “Çok da iyi yapmışım. Tehlikeli bir yer burası. Eski yuvamıza dönmemiz gerekiyor. Hemen yakınımızda bir gölet var.”

“Su tehlikeli değil ki,” dedi Pim. “Filler suda çok eğleniyor.”

“Bizim için tehlikeli, çünkü pek çok hayvan su kenarına gelir. Her akşam su içmeye gelirler, yzlercesi hem de. Bu civardaki tek su içilecek yer burası. Ve bu da, hemen kapımızın nnden aslanların geçeceği anlamına geliyor.”

“Tıpkı dn olduğu gibi!” dedi Pim. “Beni dn korkutan aslan gibi.”

“Evet, yle,” dedi annesi. “Aslında etrafta bir sürü karınca yuvası var ama ne yapalım, hemen taşınmamız gerekiyor. Ama önce biraz uyumalıyım.”

“Ya-a, ben yeni uyandım,” diye sızlandı Pim. “Uykumu aldım. Bir daha uyuyamam.”

“İstersen yukarı çıkıp geçen sabah yaptığın gibi güneşte oturabilirsin. Ama sakın yuvadan uzaklaşma. Aslında daha iyisi, kuyruğun tünelin içinde olsun.”

Pim hoplaya zıplaya tünele koştu ama sonra durup geri göndü.

Aklına bir Şey gelmişti.

“Belki yukarı çıkmam daha iyi. Aslanlar olabilir.”

“Sabahın bu saatinde olmazlar. Uyuşuk hayvanlardır onlar.” Karıncayiyen Hanım gülümsedi. “Hem, bütün hayvanlar seni yemeye çalışacak değil ya Pim. Sözümden çıkmazsan güvende olursun.”

Pim yavaşça çıktı tünelden. Gökyüzüne bakıp gözlerini kırıştırdı. Güneş yeni doğmuştu ve şimdiden ışıl ışıldı. Kulaklarını dikip pürdikkat etrafı dinledi. Hiç ses yoktu. Gövdesinin büyük kısmı tünelin içinde kalacak Şekilde toprağa oturdu. Güneş sıcacık ve harikaydı.

Güneş banyosuyla epeyce gevşediği için, kulakları olması gerektiği kadar dik değildi

şimdi; yoksa yanına yaklaşan ziyaretçiyi hemen duyardı Pim. Ama gelen şey ne zıplıyor, ne hopluyor, ne de koşuyordu. Ayakları bile yoktu ki; sadece çimlerin arasından çok yavaşça Pim'e doğru sürünüyordu.

Pim onu ancak kulağını kaşındırduğunda fark etti. Arka ayağıyla, kaşınan yeri kaşdı; sanki kulağında bir şey var gibi gelmişti.

“Teklemesene,” dedi bir ses.

“Affedersin. Kulağımı kaşıyordum,” dedi Pim ve yanındakine baktı. Hiç tehlikeli görünmüyordu, tıpkı filsiz bir hortum gibi uzun ve kıvrımlıydı. Yine de emin olmalıydı Pim. “Beni yemeye mi çalışıyorsun?” diye sordu yavaşça tünelde gerileyerek.

“Yok, seni yemem,” dedi uzun ve ince yaratık. “Benim için fazla büyüksün. Hem zaten aç da değilim. Pitonlar pek sık yemek yemez.”

“Pitonlar mı? Piton musun sen?” Pim yuvasına dönmekten vazgeçip konuğuna dikkatle baktı.

“Evet, ben bir pitonum. Sen nesen?”

“Karıncayiyenim.”

“Karınca neyisin?”

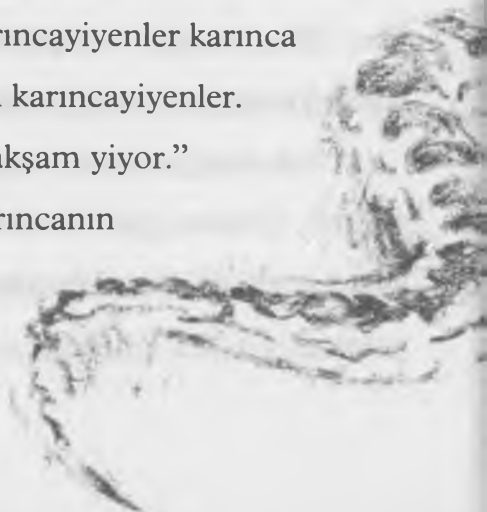
Pim herkesin durmadan aynı şeyi sormasından sıkılmaya başlamıştı artık.

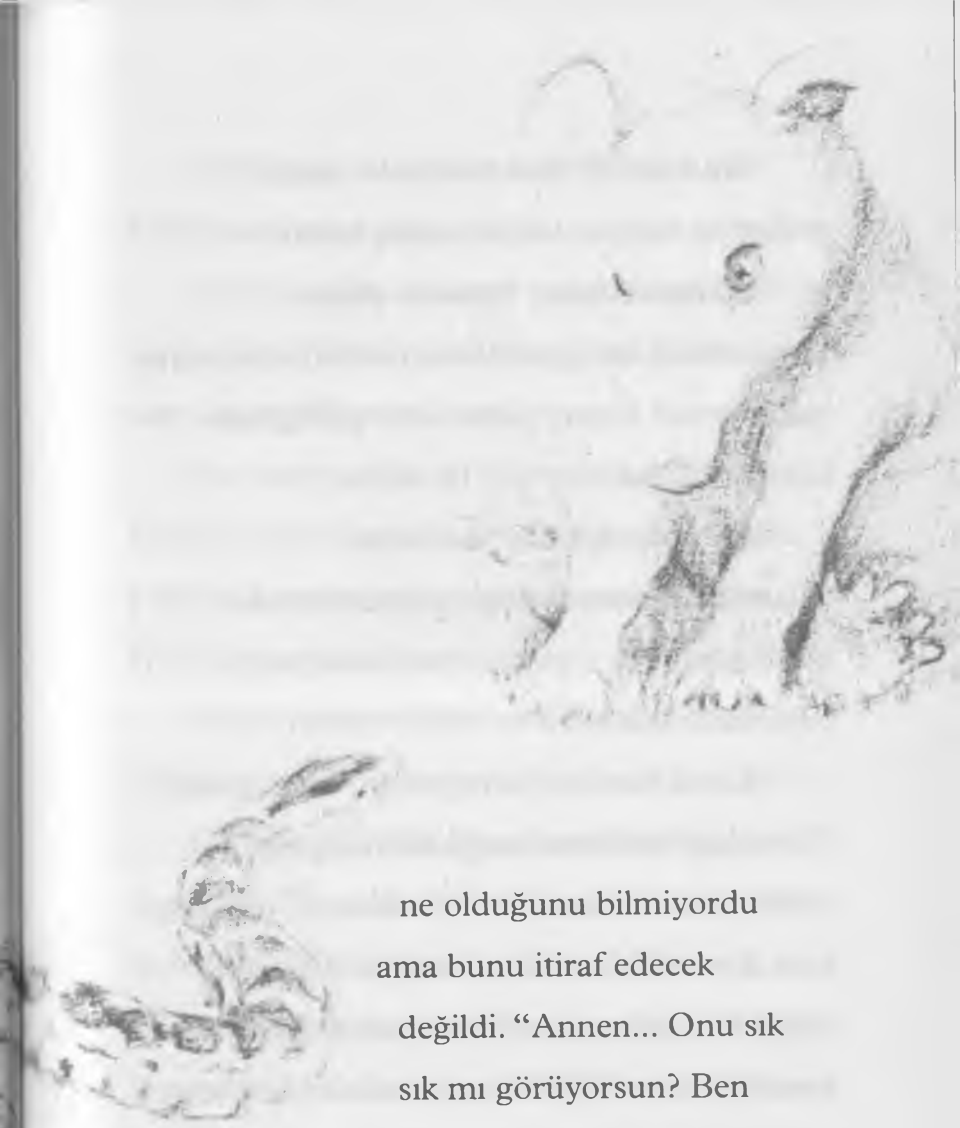
“*Karıncayiyenim.*”

“Ben seni domuz sanmıştım. Dur bir dakika. Bir tür domuz musun yoksa?”

“Domuzlar karınca yer mi ki?” diye sordu Pim. Ona domuz demesine alınmamıştı, merak etmişti sadece. “Karıncayiyenler karınca yer. Yani büyük olan karıncayiyenler. Mesela annem her akşam yiyor.”

“Yaa.” Piton karıncanın

ne olduğunu bilmiyordu
ama bunu itiraf edecek
değildi. “Annen... Onu sık
sık mı görüyorsun? Ben
annemi sadece bir kez gördüm.

Yumurtadan çıktuktan hemen sonra. Annem...
Ayy! Düştü galiba!”

“Ne düştü?” Pim önündeki çimeni gözleriyle tarayan küçük yılana baktı.

“Sallanan dişim. Yumurta dişim. Yumurtadan çıktığında senin de yumurta dişin yok muydu? Dışarı çıkma vakti geldiğinde kabuğu kırmak için özel bir diş bu.”

“İ... yoktu galiba,” dedi Pim.

“Hatırlamıyorum. Anneni sadece bir kez gördüğünü mü söyledin? Seni kim besliyor peki? Kim koruyor?”

“Kendi kendimi koruyorum,” dedi piton. “Birkaç ay beslenmeme gerek yok galiba. Acıkınca da kendimi bir şeye dolayıp, onu ezip, ham diye tek lokmada yutacağım.” Küçük piton, Pim’i azıcık korkutmaktan kendini alamadı. “Senin gibi bir şeyi mesela. Çok leziz görünüyorsun.”

Pim hızla, geri geri tünele girdi. Piton minicik bir bebektir henüz ama...

Gözlerinde hınzır bir ışıltıyla, bir süre Pim'in peşinden gitti.

“Üzerinde bir deneme yapabilir miyim?” diye sordu. “Bana çok faydası olur. Fazla sıkılmama dikkat ederim.”

Pim ona yardım etmek istemiyordu. Dönüp tünelden aşağı koşmaya başladı. Oğlu yıldırım hızıyla içeri girince Karıncayiyen Hanım tek gözünü açtı.

“Kim yemeye çalıştı seni bakalım?” diye sordu.

“Bir piton,” dedi Pim. Annesi korkuyla doğruldu. “Şey, küçük bir pitondu ama benim leziz göründüğümü söyledi,” dedi Pim.

“Aklında bulunsun Pim, pitonlardan uzak durmalısın,” dedi annesi. “Büyük olanlarından tabii.”

“Bu piton, yumurtasından yeni çıkmıştı,” dedi Pim. “Konuşurken yumurta dişi düştü.”

“İyi, bebek demek ki.” Karıncayiyen Hanım uyku pozisyonuna geçti yine. Pim de yanına kıvrıldı ama sormak istediği bir şey vardı.

“Ben de mi yumurtadan çıktım anne? Hatırlayamıyorum.”

“Hayır. Seni ben doğurdum.”

“Doğurmak ne demek?”

“Karnımın içinde büyüdün ve gelmeye hazır olduğunda seni doğurdum. Bir yumurtanın içinde filan değildin, aynen şimdi olduğun gibiydin.”

Pim annesine sokuldu. Tek başına yumurtadan çıkmak zorunda kalan zavallı küçük pitonu düşündü. Kimse onu beslememiş, korumamış, sahiplenmemişti.

“İyi ki bir karıncayiyenim,” dedi Pim. “İyi ki beni doğurmuşsun.”

Yuvada bir domuz!

O akşam geç saate Pim ile annesi yuvalarından çıkıp, kulaklarını ve burunlarını hızlı hızlı oynatarak etrafı kolaçan ettiler. Biraz öncesine kadar yuvanın önünde trafik yoğunluğuydu.

Afrika'daki bütün hayvanlar su içmeye gelmişti sanki. Ama şimdi ortalık durulmuştu.

“Gel hadi,” diye fısıldadı Karıncayiyen Hanım. “Yanımdan ayrılma.”

Pim tüm dikkatiyle annesine ayak uydurmaya çalıştı. Bir sürü tuhaf koku alıyor ve

uzaklardan bağırişlar, kükremeler duyuyordu. Burada tek başına kalmayı asla göze alamazdı.

Bozkırda yuvalarına doğru koştular, koştular. Çok uzakta değildi gerçekten. Pim eski tanıdık yuvalarına yaklaştıkça heyecanlanıyordu.

“İşte babunların gözetleme ağacı!” dedi bağırarak. “Geldik!”

Annesinin önüne geçip hızlı hızlı koşmaya başladı. “Önce ben gireceğim!”

Ama tam yuvanın girişine hoplamak üzereyken fena halde şoka uğradı. Karşısında bir şey vardı. İnanılmaz çirkin yüzlü bir hayvan duruyordu yuvasının girişinde. Kocaman, kıvrımlı, sipsivri dişleriyle Pim’i nişan almıştı! Gerçekten çok korkunç görünüyordu.

Pim geri dönüp annesine koştu. “Anne! Dur, gelme sakın! Korkunç bir şey var burada...”

“Sivri dişleri var mı?” diye sordu annesi.
“Ve irkin bir yüzü? Korkma, bir Afrika
domuzu o. Tahmin etmeliydim. Tembel Şeyler

kendilerine yuva kazmaktansa bizimkilerden birine yerleşir. Yavrularını güvenli bir yerde doğurmak isteyen bir dişi Afrika domuzudur herhalde. Kendimize yeni bir yuva kazarız, olur biter.”

“Yani yuvamıza el koymasına izin mi vereceğiz?” diye sordu Pim. “Bizim yuvamız orası.”

“O sivri dişlerle kavgaya tutuşmak mı istiyorsun?” dedi Karıncayiyen Hanım. “Ben istemem doğrusu. Hem, kendinle gurur duymalısın. Afrika’nın en iyi yuvalarını biz kazdığımız için diğer hayvanlar bizimkilere göz dikiyor.”

Yeni bir yuva için uygun yer ararlarken Pim annesinin söylediklerini düşündü.

“İşte,” dedi annesi sonunda. “Burayı sevdim.” Seçtiği korunaklı noktada durup, etrafındaki kumlu toprağa baktı. Küçük bir

tepeciğın üzerindeydiler ve karşılarında harika bir manzara uzanıyordu.

“Anne,” dedi Pim, “güzel yuvalar kazmazsak diğerk hayvanları onları almak istemez, değıl mi? Böylece yuvamız bize kalır. Daha iyi olmaz mı?”

“Olur mu hiç,” dedi annesi. “Gel de sana nasıl kazman gerektiğini öğreteyim.”

“Ben güzel yuvalar kazmak istemiyorum galiba,” dedi inatla Pim ve kuyruğının üzerine oturdu. “Büyüyünce kötü yuvalar kazarsam kimse çalmaya kalkmaz, değıl mi ama?”

“Evet, belki de. Ama muhtemelen çatısı çöker ve diri diri toprağın altında kalırsın. Ya da diyelim yuvandan uzakta bir düşmanla karşılaştın, toprağı nasıl kazacağını bilmezsen ondan kurtulmak için hızlıca kaçamazsın. İki türlü de, kısacık bir hayatın olur. Sen bilirsin. İstemezsen öğrenme.”

Arkasını döndü annesi.

Pim öğrenmek istediğine karar verdi.

“Peki,” dedi. “İstersen öğret. Belki işime yarar.”

Böylece Pim ilk kazı dersini aldı. Ön ayaklarıyla geriye yığıldığı toprağı arka ayakları ve kuyruğuyla dışarı atmayı öğrendi. Kulaklarını da, içlerine toprak dolmasın diye iyice kapatmayı öğrendi.

“Keşke dün öğretseydin,” dedi annesine.

“Kulağıma kaçan toprak çok kaşındırmıştı.”

“Artık kaldırabilirsin kulaklarını. Yuvayı yapacağım. Dikkatle izle şimdi.”

İnanılmaz bir hızla kazmaya başladı annesi. Arkasından, dolu gibi toprak ve taş yağdı.

Bir ara durup, Pim’in iyi olup olmadığına bakmaya geldi.

Kulakları düşük, gözleri sımsıkı kapalıydı Pim’in.

“Gözlerini neden kapadın?” dedi annesi.

“Böyle izleyemezsin ki.”

“Çünkü gözüme de toprak kaçıyor,” dedi Pim. “Sen hiç başka bir karıncayıyen toprağı kazarken izledin mi? Dayak yemiş gibiyim.”

“Kusura bakma tatlım,” dedi annesi. “Tam arkamda durmak zorunda değilsin. Biraz kenara geç. Hah, şimdi oldu. Az kaldı zaten.”

Sonra da yeniden toprağa daldı ve çok kısa zamanda yepyeni bir yuvaları oldu. Bitirince, gelip bakması için Pim'i içeri çağırdı.

“Nasıl buldun?” diye sordu. “Güzel olmuş mu?”

“Güzel olmuş,” dedi Pim, toprağın altındaki düzgün, çok iyi kazılmış boşlukta etrafına bakarak. “Tam Afrika domuzlarının kapmak isteyeceği bir yer.”

“Pim! Git de kendine çürük bir yuva yap o zaman. Hadi kımılta, seni çokbilmiş!”

“Yaparım,” dedi Pim. “Senin gibi güzel kazmayı öğrenince yaparım. Ama burası şimdilik idare eder.” Annesine bakıp gülümsedi. “Büyüyünce sırf o çirkin Afrika domuzlarının değil, Afrika'daki tüm hayvanların bayılacağı bir yuva yapacağım. Tüm hayvanlar en güzel yuvaları benim yaptığımı bilecek. Artık biraz süt emebilir miyim anne?”

“Gel bakalım,” dedi annesi toprak zemine oturarak. “Demek güzel yuvalar kazmaya kadar verdin, öyle mi?”

“Evet,” dedi Pim ağzı dolu dolu. Sonra da arkasına yaslanıp annesine baktı. “E zaten istesem de kötü bir yuva kazamam, değil mi? Ben bir karıncayiyenim.”

Pek nazik bir zürafa

Karıncayiyen Hanım gecenin geri kalanını karınca yuvalarını tespit etmekle geçirdi. Pim'se kazı dersinde çok yorulduğu için onunla gitmedi. Yeni yuvalarında mışıl mışıl uyudu ve doğal olarak, annesi uyumaya geldiğinde o daha yeni uyanmıştı.

“Pekâlâ,” dedi annesi Pim'in hevesle bakan gözlerini görünce. “Sütünü emdikten sonra yukarı gidebilirsin. Çok kalma ama, tamam mı?”

Yorgunum, bütün gün uyuyabilirim.”

Kısa süre sonra Pim tünelden yukarı koşturdu. Başını çıkarıp etrafı dinledi. Hiç ses yoktu. Gözleri ışığa alışınca biraz daha öteye gitti. Burası ilginç bir yerdi. Yeni yuvaları bir sergenin üstündeydi. Sergenin köşesini ağaç tepelerine benzer şeyler süslemişti ve onların ardında bozkır alabildiğine uzanıyordu.

Birden bir ses duydu Pim. Ağaç tepelerinden çiğnemeye benzer sesler geliyordu. Maymunlar mıydı yoksa?

Dikkatle, kuyruğuyla kumda iz bırakarak, sese doğru yürüdü Pim. Sergenin kenarına geldiğinde, sesi, ağaçlardan yaprak koparan uzun, pembe bir dilin çıkardığını gördü.

Dilin sahibiyle Pim aynı anda birine baktı. Karşısındaki şey çekingence, uzun, upuzun, sanki sonsuza kadar aşağı inen boynunun taşıdığı başını ağaçların arasından çıkardı.

Pim gözlerini ondan alamıyordu. Tepenin köşesinden eğilip baktı. O da tam altında durdu! Pim'in ilk anda sandığı gibi bir ağaca tırmanmamıştı. Bir ağaç kadar uzundu!

Pim kibarlığı filan unuttu.

“Nesin sen?” dedi gözlerini kocaman açarak.

“Ben mi? Zürafayım işte.” Pim'e dostça gülümsedi. “Daha önce hiç zürafa görmedin mi?”

“Hayır, görmedim,” dedi Pim. “Sen... sen çok uzunsun, değil mi?”

“Öyleyim galiba. Yiyeceklere ulaşmak için uzun olmam gerekiyor. Ben de senin gibi bir şey görmemişim daha önce. Sen nesin?”

“Karıncayıyım.” Pim o duymaya alıştığı soruyu bekledi.

“Karınca ne... Özür dilerim, tam duyamadım.”

Eh, bu seferki öncekilerden farklı sayılırdı.

“*Karncayiyenim,*” dedi Pim tane tane.

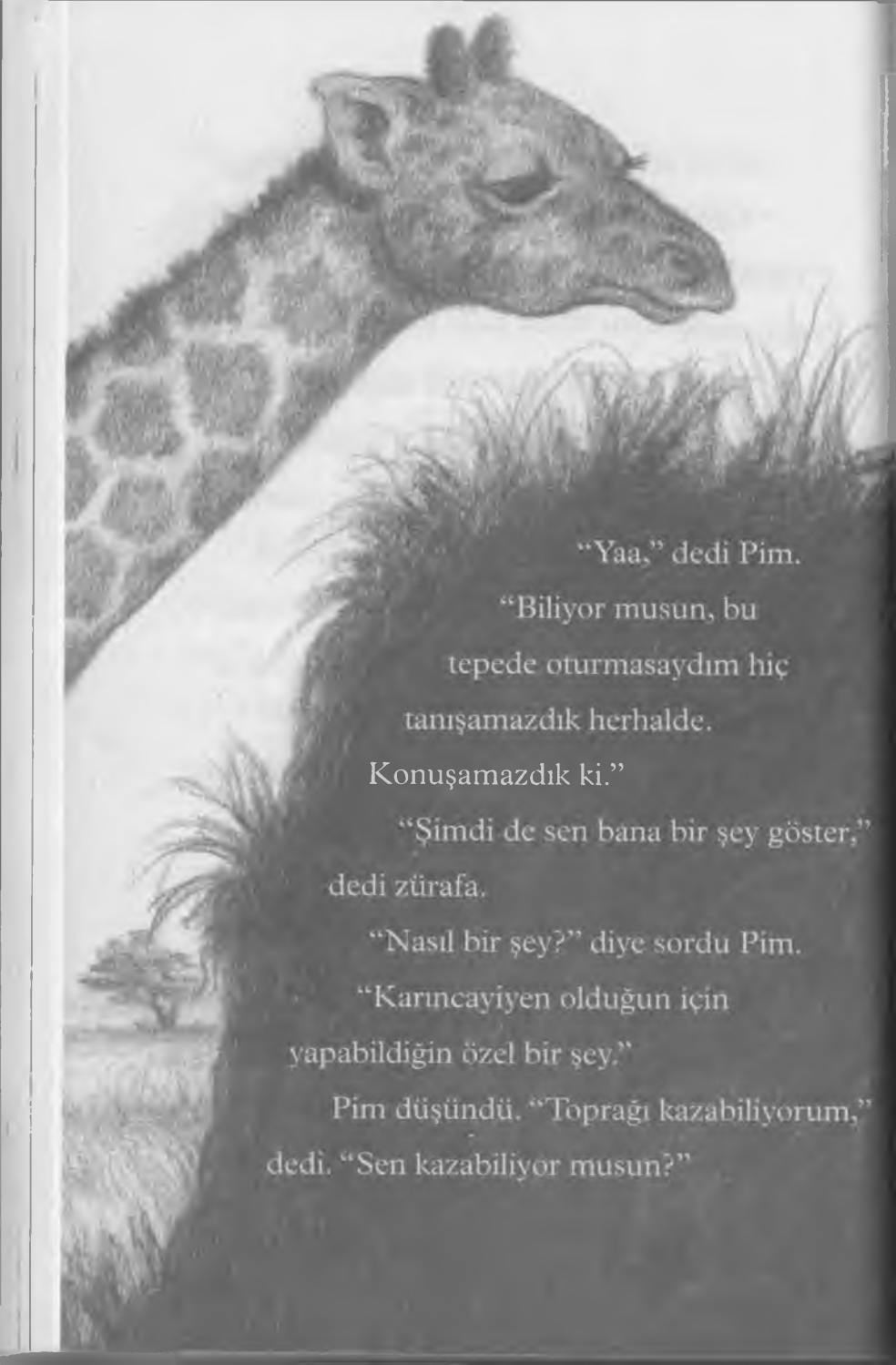
“Yerin altında yaşıyorum, sense çok üstünde yaşıyorsun.”

“Evet,” dedi zürafa. “Yere ulaşmak çok zor oluyor. Su içmek de. Bacaklarım o kadar uzun ki. Dizlerim de tam bükülmüyor. Bacaklarımı iki yana açmak zorunda kalıyorum. Başımı bacaklarımın arasından eğip suya ulaşıyorum. Uzun bir boynum olmasa bunu yapamazdım, iyi ki var.”

“Nasıl yaptığını gösterir misin?” diye sordu Pim. Zürafanın eğilip nasıl su içtiğini Pim’e göstermesi son derece nazik bir davranıştı, hayli rahatsız bir pozisyondu bu çünkü.

“Evet, ne demek istediğini anladım,” dedi Pim, zürafanın başı yeniden yakınına gelince. “Nasıl uyuyorsun peki? Çok zordur kesin.”

“Yatmıyorum ki. Ayakta uyuyorum.”

“Yaa,” dedi Pim.

“Biliyor musun, bu tepede oturmasaydım hiç tanışamazdık herhalde.

Konuşamazdık ki.”

“Şimdi de sen bana bir şey göster,” dedi zürafa.

“Nasıl bir şey?” diye sordu Pim.

“Karıncayıyen olduğun için yapabildiğin özel bir şey.”

Pim düşündü. “Toprağı kazabiliyorum,” dedi. “Sen kazabiliyor musun?”

“Hayır,” dedi zürafa. “Göstersene.”

Pim marifetini göstereceği için mutlulukla kalkıp, toprağı arka ayaklarıyla havaya saçarak hızla bir yuva kazdı.

Zürafa çok etkilenmişti.

“İyi ama kulakların neden böyle düşük?” dedi Pim başını yuvadan çıkarınca. “Çok komik görünüyorsun.”

“İçine toprak kaçmasın diye,” dedi Pim. Ona gösterebileceği başka bir şey daha bulmaya çalıştı. “Dilimi hızla çıkarıp sokabilirim,” dedi. “İzle bak.”

“Bunu ben de yapabilirim,” dedi zürafa.
“İşte. Benim de dilim seninki kadar uzun.”

Böylece karşılıklı dil çıkarıp yarıştılar.

Pim’in neden bu kadar geç kaldığına bakmak için, gözünden uyku aka aka dışarı çıkan zavallı Karıncayiyen Hanım onları bu halde buldu işte.

“Çok kabasın Pim! Oğlumun davranışından ötürü özür dilerim sevgili zürafa.”

“Ah yo, özür dilemenize gerek yok Karıncayiyen Hanım,” dedi zürafa, Pim’e göz kırparak. “Dil çıkarmasını ben istedim. Gitmeliyim artık. Annem merak eder. Hoşça kalın.” Arkasını dönüp koşmaya başladı. Başı ve boynu yavaşça bir ileri bir geri sallanıyordu.

Pim ondan ayrıldığı için çok üzülmüştü.

“Çok tatlı biri,” dedi annesine. “Ama iyi ki ben de ayakta uyumak zorunda değilim.”

“Bugün biraz uyuyabilsem,” dedi annesi,
“kafaüstü bile olsa razıyım.”

Pim annesinin haline üzülüp, yuvaya
dönmeye razı oldu.

Hızlı kediler

Karıncayiyen Hanım hemen uykuya daldı. Bütün günü uyuyarak geçiren Pim ve annesi, karanlık çöktüğünde karınca avı için hazırlardı.

Tünelden çıktıklarında pırıl pırıl ayışığı karşıladı onları. Hava neredeyse gündüz kadar aydınlıktı.

“Bu gece çok dikkatli olmalıyız,” dedi Karıncayiyen Hanım yürürlerken. “Etrafta bir sürü etobur dolaşıyordur.”

“Etobur mu?” diye sordu Pim. “O da ne?”

“Akşam yemeğinde karıncayıyen yemeye bayılan hayvanlar,” dedi annesi. “Aslanlar, leoparlar, çitalar...”

“İlk kez duyuyorum. Çita nasıl bir şey?”

“O da bir tür kedi. Çok hızlı koşar. Gördüğüm tüm hayvanlardan çok daha hızlı hem de.”

Pim aşağıya, beceriksiz ayaklarına baktı.

“Onlardan nasıl kaçıyoruz öyleyse?”

“Her zamanki gibi. İçine girebileceğin bir yuva bul, ya da hızla kaz. Ama köşeye sıkışırsak kavga da edebiliriz tabii. Bir keresinde bir çitayla kavgaya tutuşmuştum.”

“Kazandın mı peki?” diye sordu Pim gözlerini kocaman açıp annesine bakarak.

“Kazandım,” dedi annesi sert bir ifade takınarak. “Yoksa burada olmazdım. Ama şansım vardı da o yüzden kazandım. Aslında en iyisi bir delik kazıp saklanmak.”

Pim korkuyla etrafına baktı. Şimdi karşısına bir çita çıksa, onun koştuğundan daha hızlıca yuva kazabileceğini sanmıyordu.

“Bana dövüşmeyi öğretsen iyi olur anne. Geç olmadan!” dedi Pim.

“Peki. Sanırım öğrenme vaktin geldi. Tek başına etrafta dolanmaya bayılmasan daha erkendi de, neyse. Ben seni korumak için buradayım, anneler bunun içindir.”

“Teşekkürler,” dedi Pim annesine iyice yaklaşarak. “Peşimize bir çita takılsa yuva mı kazarsın kavga mı edersin peki?” Aslında şöyle güzel bir kavga izlemeyi tercih edebilirdi Pim.

“Bekle de gör,” dedi annesi. “Belki hiç karşılaşmayız.”

Gerçekten de karşılaşmadılar. Büyük kedilerin kokusunu bile almadan karınca yuvalarına ulaşmışlardı; duydukları kükremeler çok uzaktan geldiğinden o kadar da önemli

değildi. Pim neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı.

“Şimdi, sakın uzaklaşmaya kalkma,” dedi annesi uzunca bir karınca yuvasına delik açmaya hazırlanırken. “Yanımda dur.”

Pim etrafına baktı. Açık arazinin ortasındaki ağacın hemen yanında çok ilginç çalılar vardı.

“Şuraya gidebilir miyim?” diye sordu. “Hiç yaramazlık yapmam ve oradan daha uzağa gitmem.”

“Peki,” dedi annesi. “Ama tehlikeli bir şey duyar ya da koklarsan hemen yanıma dön.”

Pim çalılara koştu ama hiçbir şey yoktu orada.

Yani, ilk anda yoktu. Sadece birkaç dakika geçmişti ki, topak haline gelmiş yavru hayvanlar yuvarlana yuvarlana, minik çığlıklar atarak yanından geçti. Pim hemen bir çalının

arkasına saklanmıştı. Ya birbirleriyle kavgaya tutuşmuşlardı, ya da oyun oynuyorlardı.

Biri aralarından ayrıldı ve ağacın alt dallarından birine tırmandı. Pim onu daha iyi görebiliyordu şimdi. Sanki kapkara gözyaşları dökmüş gibiydi; yüzünde gözlerinden ağızına uzanan iki koyu çizgi vardı. Tamamen beneklerle kaplıydı. Kürkü uzun ve kabarıktı ama alt tarafı pürüzsüz ve koyu renkti. Uzun, benekli kuyruğunun yardımıyla dalın üstünde dengede duruyordu.

Birden aşağı hoplayıp kardeşlerini dört bir yana dağıttı. Sonra da kardeşler küçük çığlık ve haykırışlarla yeniden üstüne kapaklandılar. Şakacıktan kavga, vahşi bir hal almıştı.

Pim yanlarına gitmeyi çok istedi; öyle eğleniyorlardı ki.

Onu gitmekten alıkoyan tek bir şey vardı. Hepsi çok küçüktü ve azıcık bile tehlikeli

görünmüyorlardı, ama buram buram... kedi kokuyorlardı. Pim sonuçta bir karıncayıyendi ve “kedi” demek, tehlike demektir.

İyi ama azıcık bile tehlikeli görünmüyorlardı gerçekten. Boğuşmayı bırakmış, birbirlerine sarılmışlardı. Bir tanesi en küçüklerini yalıyordu; belki de kavgada en çok hırpalanan oydu. Diğerleri de mutlulukla mırıyordu. Pim’e göre, huzur ve mutluluk veren bir sestir bu. Bunlar kesinlikle kedi olamazdı!

Öğrenmek zorundaydı Pim. Çalılığın arkasından çıktı ve onlara doğru yürüdü.

Pim’i görünce hop diye ayaklanıp birbirlerine sokuldu hayvanlar. En büyükleri, “Nesin sen?” diye sordu.

“Karıncayıyeni,” dedi Pim. “Merak ettim de...”

“Karınca neyisin?” diye sordu benekli

hayvan ve diğerleri kıkır kıkır güldü.

“*Karıncayıyım,*” dedi Pim. “Karınca yerim.”

“Yaa, biz de çitayız,” dedi büyük yavru.
“*Karıncayıyen* yeriz!”

“Beni yiyemezsiniz,” dedi Pim arkasını dönüp annesine koşturarak.

Yavru çitalar onu kovalar gibi yaptı ama az önce boğuşurken çok yorulmuşlardı ve tabii ki aslında henüz karıncayıyen yiyemeyecek kadar küçüklerdi.

Pim'in koşarak geldiğini gören annesi son karıncasını çarçabuk yuttu.

“italar!” dedi Pim soluk soluğa.

“abuk şuraya gir!” dedi annesi ve onu bomboş karınca yuvasına iteledi. Sonra da çarçabuk kendini toprağın altına gömdü.

Tam zamanında. Yavruların annesi geri gelmiş ve karıncayiyen kokusu almıştı. Ama Pim ve annesini bulamayınca kısa sürede aramaktan vazgeçti. Hem, beslemesi gereken karnı a yavruları vardı.

Çita gidince annesi saklandığı yerden çıkıp Pim'i aldı ve bozkırda koşa koşa yuvalarına gittiler.

“Çitanın geldiğini nereden anladın?” diye sordu annesi Pim'e.

“İı, şey, anladım çünkü ben bir karıncayıyım,” dedi gururla. “Kokusunu aldım.”

Annesi pek etkilenmemişti bundan.

“Hadi ordan palavracı,” dedi. “Doğrusunu söylese.”

Pim de ona her şeyi anlattı.

Dikenli misafir

Ertesi akşam Karıncayiyen Hanım Pim'e dövüş dersi verecekti.

"Aslında her şeyi anlatmam gerektiğini sanmıyorum," dedi annesi tünelden yukarı çıkarlarken. "İçgüdülerin sana yardım eder."

"İçgüdülerim kim?" diye sordu Pim.

"İçgüdülerim *ne*," diye düzeltti onu annesi.

"Bilmen gereken önemli şeyleri söyleyen, içindeki bir ses. Toprağın altında kaldığın gün gelen aslanı hatırlıyor musun? Onu

görmemiştin ama galiba kokusunu almıştın.
Peki onun kedigillerden olduğunu nasıl
anladın?”

“Anladım işte, bilmem,” dedi Pim.

“Sana onun büyük bir kedi olduğunu
söyleyen, içgüdülerindi. Bakalım şimdi de işe
yarayacak mı. Evet, şimdi ben bir çitaymışım
mesela.”

“Aslan olsana,” dedi Pim.

“Peki, aslan olayım. Şuradaki ağacın altına
geç. Ansızın üstüne atılacağım. Bence ne
yapman gerekiyorsa onu yapacaksın.”

“Kükreyecek misin?” Pim bunun eğlenceli
bir oyun olduğunu düşünüyordu.

“Hayır, kükreyemem. O kısmını
hayalgücüne bırakıyorum. Şimdi, ben bir
aslanım, unutma.”

Pim ağacın önünde durup bekledi. Annesi
gelmek bilmiyordu. Pim yukarı baktı.

Tuhaf bir ağacı bu; uzun, geniş bir gövdesi vardı ve üstlere doğru bir şemsiye gibi açılıyordu. Yukarıda bir şeyin kımıldandığını fark etti Pim. Kuş muydu yoksa sincap mı? Pim dikkat kesildi.

Karıncayiyen Hanım üstüne atıldı.

Pim sırtüstü yere kapaklandı ve pençelerini açıp dört ayağıyla birden annesine vurmaya başladı. Kuyruğuyla bile vuruyordu.

“Tamam tamam!” dedi Karıncayiyen Hanım soluk soluğa, onu üstünden atmaya çalışarak. “Annenim ben. Dur.”

Pim yavaşça doğruldu.

“Aslan olduğunu söylemiştin,” diye itiraz etti Pim. “Bir karar versen iyi olur.”

“İyi ki de aslan değilmişim,” dedi annesi, “çok kötü hırpalanacaktım yoksa.”

Pim birden fark etti. “Başardım!” diye bağırdı. “Nasıl dövüşeceğimi biliyormuşum!”

“Evet, biliyorsun,” dedi annesi, vücudunun her yeri acıyordu. “Neyse ki derim kalın. Bir kedininki kadar ince olsaydı her yanım çizilmiş, yırtılmış, kopmuş olurdu. Uff!”

Pim çok mutluydu.

“İçgüdü harika bir şey, değil mi?” diye bağırdı. “Yarın da dövüşelim mi?”

“Ay yok, kalsın,” dedi annesi. “Bu senin son dövüş dersindi.”

“Ama daha ilkti,” dedi Pim.

“İlk ve son,” dedi annesi sertçe. Çok canı yanıyordu. “Hadi gel. Şafak sökmeden karınca yuvası bulmak istiyorsak acele etmeliyiz.”

Ve böylece o gece, sonraki geceler ve sonraki beş ay boyunca her gece Pim annesinin av turlarına eşlik etti. Ayrıca büyüdü ve güçlendi.

Bir sürü kazı denemesi yaptı ve ustalık kazandı. Pek çok kez taşındılar ve Pim annesinin

yeni yuvalarını kazmasına yardım etti.

Ama bir gece Karıncayiyen Hanım, “Bu kez bana yardım etmeni istemiyorum,” dedi.

“Neden?” dedi Pim. “Nasıl yapılması gerektiğini biliyorum artık.”

“Evet, biliyorsun. Bana yardım etmek yerine kendine bir yuva yapabilirsin, değil mi?”

Pim’in yüzü aydınlandı. “Evet! Evet, yapabilirim.”

Böylece Pim ilk yuvasını kazdı. Önce uzunca bir tünel, sonra da içinde rahatlıkla dönebileceği kadar geniş bir boşluk açtı.

Gururla annesini içeri davet etti.

“Evet, güzel olmuş,” dedi annesi etrafına bakarak. “Afrika domuzlarının göz dikmeyeceği çürük yuvalar yapacaktın hani?”

“Eğer bir Afrika domuzu burayı ele geçirmek isterse karşısında beni bulur,” dedi Pim öfkeyle.

Yuvasına göz diken, bir Afrika domuzu değil, bir kirpi oldu. Pim ertesi akşam, tünelden içeri girmeye çalışırken karşılaştı onunla. Kirpi, Pim'i görünce alelacele geri geri yürümeye başladı.

“Be-ben ö-özür dilerim. Kimse yok sanıyordum,” dedi. “Si-sizi rahatsız etmek istemedim. Gerçekten özür dilerim.” Dikenleri dimdik olmuştu.

“Canın istediğinde buraya girebileceğini mi sanıyorsun?” dedi Pim sertçe. “Bu ne küstahlık!”

“A-ama,” dedi küçük kirpi. “Annem ba-bana demişti ki, yaşanacak en güzel yerler boş karıncayiyen yuvalarıymış.”

“Bu karıncayiyen yuvası boş değil,” dedi Pim.

“De-değil, anladım,” dedi küçük kirpi. Dikenleri daha da dikti şimdi. “He-hemen

gidiyorum.” Döndü ve ayaklarını sertçe sürüye sürüye yürümeye başladı.

“Bekle!” dedi Pim. “Seni affediyorum. Lütfen geri gel, küçük... nesen sen?”

“Kirpiyim.” Kirpi yavaşça geri döndü.

“Neler yapabiliyorsun?” diye sordu Pim.

“Merak ettim sadece.”

“Ne mi ya-yapıyorum?” dedi kirpi. “Şey, ağaçlara tırmanabiliyorum, yüzebiliyorum.”

“Yüzmek mi dedin?”

“Evet, hani nehirleri ve gölleri geçmek için suyun içinde hareket edersin ya. Sen yüzebiliyor musun?”

“İı, şey, tabii,” dedi Pim. “Başka neler yaparsın? Dövüşebilir misin?”

“Tabii,” dedi küçük kirpi. “Dikenlerimi böyle kabartır, rakibime saldırırım, bak, söyle.” Pim’e doğru atıldı ama azıcık önünde duruverdi.

Pim derin bir oh çekti. O sivri dikenler vücuduna sapsa canı çok acırdı kesin.

“Tamam, anladım,” dedi. “Peki ne yiyorsun?”

“Şey, çimen, ağaç kabuğu ve onun gibi şeyler. Sen ne yiyorsun?”

“Karıncı,” dedi Pim. “Aslına bakarsan,

tam da karınca avına çıkmak üzereydim.”

“Aa, tutmayayım seni öyleyse. Hoşça kal. Bana bu kadar iyi davrandığın için teşekkürler.” Kirpi ayaklarını sürüye sürüye çıktı tünelden. Birkaç saniye sonra etrafına bakındı ve bu arkadaş canlısı karıncayiyenin başka bir yuvaya girdiğini gördü. Orası karınca bulmak için pek uygun bir yer değildi sanki. Ama her neyse, onu ilgilendirmezdi zaten. Kirpi yoluna devam etti.

Pim’in henüz süttten kesilmediğini, annesinden süt emmeye gittiğini nereden bilecekti ki.

Sonunda...

Pim sütünü emdikten sonra her zamanki gibi annesiyle birlikte dışarı çıktı.

Karıncayiyen Hanım'ın bir derdi vardı. Pim altı aylık olmuştu, ki bir karıncayiyen için yeterince büyüktü artık ve karınca yemeye başlamasının zamanı gelmişti.

Ama karıncalar Pim'in ilgisini çekmiyordu. Ona yuvalarını delmeyi öğretmişti. Toprağı kazarken böcek kaçmasın diye burun deliklerini kapamayı öğretmişti. Dilini nasıl kullanması

gerektiğini öğretmişti. Ama karınca yeme isteğini öğretememişti ve Pim, süt emdiği sürece hiç aç kalmayacak ve karınca yemek istemeyecekti.

Yapılacak tek şey vardı ve yuvalarına döndüklerinde Karıncayiyen Hanım bunu yaptı.

“İyi geceler Pim,” dedi kendi yuvasının girişinden.

“İyi geceler mi?” dedi Pim. “Sütüm nerede?”

“Artık çok büyüdün. Bundan sonra seni emzirmeyeceğim. İyi geceler tatlım.”

Arkasını döndü ve yuvasının giriş tüneline gözden kayboldu. Kendini korkunç acımasız hissetti ama başka çaresi yoktu.

Pim çok kızgındı, tünelden inip yuvasına girdi. Annesi onu beslemeyi durup dururken nasıl reddedebilmişti? Ne büyük zalimlikti bu.

Pim haksızlığa uğradığını düşünüyordu ve kendi kendine söylene söylene uykuya daldı.

Annesi ise hiç uyuyamadı. Bütün gün Pim için endişelenip durdu.

O akşam Pim uyandığında çok acıkmıştı ama annesinin yuvasına gidip de yeniden geri çevrilmeye cesareti yoktu. Somurtarak oturup, ne yapacağını düşündü.

Birden bir ses duydu, daha önce hiç duymadığı bir ses. Sanki binlerce minicik ayak marş marş adım atıyordu!

Doğru mu duymuştu?

Dikkatle dinledi. Evet, kesinlikle minicik ayak sesleriydi bunlar.

Pim sesin nereden geldiğine bakmak için koşarak tünelden çıktı. Kulakları ona oyun oynuyor olmalıydı.

Hayır, doğru duymuştu. Yuvasının hemen yakınında, uzun ve dalgalı bir çizgi halinde

yürüyen karıncalar vardı. Pim onların karınca olduğunu, daha uzaktan, kokularından anlamıştı. Yürüyen karıncalar, hem de binlercesi!

Ve ilk kez Pim onlara başka bir gözle baktı: Yiyecek! Kapısının önünden geçen yiyecekler! Yuvalarını aramak zorunda bile değildi. Toprağı kazıp da ulaşması bile gerekmeyen yiyecekler.

Çok kolaydı. Tek yapması gereken, uzun ve yapışkan dilini uzatıp...

Mmm! Gerçekten lezizdiler. Dilini defalarca uzattı. Karıncaları olabildiğince hızla yalayıp yutuyordu.

Karıncayiyen Hanım da karıncaların sesini duyup gelmişti ama Pim'i görünce olduğu yerde kaldı. Sonunda! Artık oğlu için endişelenmesine gerek yoktu. Pim karıncaları sevmişti.

Pim gerçekten sevmişti karıncaları ve karnı

doğduğunda, o uzun dalgalı çizgiden geriye pek bir şey kalmamıştı.

Yuvasına dönerken annesini gördü.

“Tamam,” dedi ona. “Büyüdüm ben artık. Sana ihtiyacım kalmadı.” Sonra birden yanına koştu. “Acele edersen kalanları da sen

yiyebilirsin. Hepsini yemedim.”

“Ah, harika,” dedi annesi. “Teşekkürler oğlum.” Karıncalara yetişmek için koşmaya başladı. Görevi sona ermişti artık.

Pim yuvasına girdi. Uyku köşesine çekildi; yorgun ama mutluydu ve karnı toktu. Mmm, karıncalar çok lezzetli. Yarın gece ava çıkıp biraz daha yiyecekti. Aslında biraz değil de, çok.

Pim etrafındaki sağlam, topraktan duvarlara baktı. Evet, burası harika bir yuvaydı ve Pim bu yuvayı tek başına yapmıştı.

Mutlulukla iç çekti ve burnunu kuyruğuna gömdü.

Hiç şüphesi kalmamıştı artık.

Pim bir karıncayıyendi.

